

A Fővárosi Ítéltábla a Bitskey és Sulyok Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Kiss András ügyvéd által képviselt alperes ellen általános szerződési feltétel érvénytelenségének megállapítása, képzési díj visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. május 7-én kelt 22.G.42.254/2012/10. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a kiegészítéssel hagyja helyben, hogy megállapítja, hogy a felek között 2011. május 4. napján létrejött felnőttképzési szerződés 4. oldalának a szerződés felmondása résztvevő részéről megjelölésű rendelkezéseinek második és negyedik mondatai érvénytelenek.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000,- (Huszonötezer) Ft másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes mint résztvevő és az alperes mint képzést nyújtó intézmény között 2011. május 4-én felnőttképzési szerződés jött létre, fogtechnikus tanfolyam (OKJ 54 724 01 0000 00 00) elvégzésére, az alperes által rendszeresített formanyomtatvány felhasználásával. Kikötötték, hogy megállapodásukat a felnőttképzésről szóló 2011. évi C1. törvény (a továbbiakban: Fktv.) 20. § (1) bekezdése szerint kötik meg, a képzés tervezett indulási ideje 2011. június 18. napja. A 2. pont szerint az alperes a képzésre vonatkozó programja alapján vállalta a képzés nyújtását a felperes részére; rendelkeztek a felperes kötelezettségeiről, a képzés megnevezéséről, céljáról, a képzéssel megszerezhető képesítésről, a vizsga tételről, a megengedett hiányzás mértékéről, a képzés tervezett ütemezéséről és helyszínéről. Tartalmazta a szerződés, hogy a képzés tervezett időtartama „352 óra elmélet és irányított gyakorlat (17 hónap) + 800 óra

külsős gyakorlat, amely egyéni szervezésben zajlik és a képzés árának nem része”. A képzési díj mértékével, fizetésének módjával kapcsolatban úgy rendelkezett a szerződés, hogy a távoktatásos képzés ára - egyösszegű befizetés esetén - 599.990,- Ft, részletfizetés kérvényezése esetén 42.500,- Ft x 17 hó; a képzési díj nem tartalmazza a tanfolyam gyakorlati részéhez szükséges eszközök, anyagok árát, valamint a tankönyvek, jegyzetek költségét, és a nem intézménynél letöltött szakmai gyakorlat költségét.

A képzési szerződés felmondással való megszüntetése tekintetében úgy rendelkezett a szerződés, hogy - a képzés indításához szükséges minimális csoportlétszám hiányában - az alperes jogosult rendes felmondási jogát gyakorolni, a képzés indulása előtt legkésőbb 10 munkanapon belül, a befizetett összeg visszafizetésével, a képzés megkezdése után pedig bármikor, az utolsó megtartott tanítási órától számított 30 napos felmondási idővel, a befizetett tandíj egyösszegben való visszafizetésével a résztvevő számára.

A felnőttképzési szerződés 4. oldalán, a szerződés felmondása résztvevő részéről megjelölésű rendelkezés kimondta, hogy a szerződést a résztvevő a képzés indulása előtt legkésőbb 10 munkanappal írásban, indokolás nélkül felmondhatja. Ebben az esetben a befizetett díjon felül (ha volt ilyen) további fizetési kötelezettség nem terheli, de a befizetett összeg nem jár vissza. Pótjelentkezés esetén (ha a résztvevő a képzés indulásától számított 10 munkanapon belül kötötte meg a szerződést) a résztvevő a szerződés megkötésétől számított 5 munkanapon belül mondhatja fel a szerződést további fizetési kötelezettség nélkül, de legkésőbb a tanfolyam indulásának napjáig. Későbbi időpontban történő felmondás esetén a résztvevő köteles megfizetni a teljes képzési díjat az intézmény részére.

A szerződés külön pontban rendelkezett a szerződésszegésről, az azonnali hatályú felmondásról.

A felperes 2011. május 4-én készpénzben kiegyenlítette az 599.990,- Ft összegű képzési díjat, nagyszülője támogatásából.

A felperes maga nem tudta megszervezni külső gyakorlatát, ezért az alpereshez fordult. Az alperes által ajánlott fogorvos havi 68.000,- Ft díj ellenében biztosított volna gyakorlati képzést, amelyet a munkanélküli felperes - anyagi lehetőségei miatt - nem tudott vállalni. A felperes nagyszülője 2011. június 17-én telefonon jelezte az alperesnek, hogy a gyakorlati képzés díját nem tudja vállalni, ezért visszakéri a befizetett képzési díjat. Azt a tájékoztatást kapta az alperes alkalmazottjaitól, hogy a felmondásra írásban van mód, a következő hét hétfői napján beszélhet az alperes vezető beosztású dolgozójával.

2011. június 18-án a felperes megjelent az alperes által szervezett képzésen, és szóban bejelentette, hogy nem vesz részt a tanfolyamon a korábban közölt ok miatt, kérte a képzési díj visszafizetését. Az alperes alkalmazottjai felhívták a figyelmét a felmondás alakiságára.

A felperes 2011. június 18-án részt vett a képzéssel kapcsolatos rövid tájékoztatón, aláírta a jelenléti ívet és megjelent a konzultáción is, amely félbeszakadt a projektor hibája miatt.

A felperes nagyszülőjének 2011. június 20-i telefonos bejelentését követően, amelyet Karsai Attilával közölt az alperes részéről, a felperes 2011. június 30-án mondta fel írásban a fogtechnikusi képzésre szóló szerződését, amiatt, hogy 2011.

június 16-án szerzett tudomást a gyakorlati képzés - képzési díjon felül fizetendő - költségének mértékéről (havi 68.000,- Ft), amelyet nem tud vállalni.

A felperes nem fogadta el az alperes 2011. augusztus 12-i ajánlatát, amely egy másik tanfolyamra való átjelentkezésre, illetve a felperes befizetésének időarányos része beszámítására szolt a kiválasztott képzés díjába.

A felperes eredménytelenül szólította fel az alperest a képzési díj visszafizetésére.

A felperes a 2012. szeptember 25-én benyújtott, az elsőfokú eljárás során pontosított keresetében a Ptk. 319-321. §-ai, 209. §-a, 209/A. §-a, 234. §-a alapján egyrészt kért az alperes kötelezését a kifizetett 599.990,- Ft képzési díj és annak 2011. június 30-tól kezdődő késedelmi kamata megfizetésében a szerződés megszűnése miatt, továbbá kérte a felek közti felnőttképzési szerződés 4. oldalán írt, a szerződés felmondása a résztvevő részéről megjelölésű szövegrész semmisségének megállapítását, a kikötés tisztességtelensége miatt.

A felek közti fogyasztói szerződésben alkalmazott általános szerződési feltétel tekintetében előadta, hogy annak egyedi megtárgyalására nem került sor, tisztességtelennek minősül a Ptk. 209. § (1) bekezdése, a (3) bekezdésében felhívott 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1. § e) pontja szerint, mivel kizárja, hogy a szerződés megszűnésekor a fogyasztó visszakövetelje a már teljesített, de ellenszolgáltatás nélküli szolgáltatását. Álláspontja szerint tisztességtelennek tekintendő a kikötés a Kormányrendelet 1. § d) pontja szerint is, a fogyasztó korlátozott felmondási joga miatt, valamint a 2. § i) pontja alapján is.

Hivatkozott az Fktv. 16. § (1)-(2) bekezdései, valamint a Ptk. 205/B. § (2) bekezdése alapján arra is, hogy a perbeli felnőttképzési szerződés nem tartalmaz arra vonatkozó figyelemfelhívást, hogy a tanfolyam elvégzésével - külső gyakorlat nélkül - nem szerezhető meg a kompetencia. Utalt arra is, hogy az alperes által használt általános szerződési feltételek nem tartalmazzák a 800 óra külső gyakorlat jelentős kiadását sem. Önmagában nem megfelelő, illetőleg félrevezető a szerződés azon rendelkezése, hogy a nem intézménynél letöltött szakmai gyakorlat költségét a képzési díj nem tartalmazza.

Állította, hogy a tanfolyam tényszerű megkezdése - a képzésen, órákon való részvétel - előtt felmondta az alperessel kötött szerződést, a bekövetkezett körülményváltozás miatt, a képzési szolgáltatást nem vette igénybe, ezért elsődlegesen elállás miatt a Ptk. 320. §-a alapján, másodsorban felmondásra tekintettel a Ptk. 321. §-a szerint kérte - az ellenszolgáltatással nem fedezett szolgáltatásként - a képzési díj visszafizetését.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felperes megkezdte a szerződés tárgyát képező tanfolyamot, az első konzultáción részt vett, ezért az alperes részéről történt teljesítés. Hivatkozott arra is, hogy a felmondás oka nem az alperes érdekkörében merült fel.

A keresettel támadott szerződéses rendelkezés tekintetében kifejtette, hogy a szerződéses pont nem azért került az általános szerződési feltételek közé, hogy az alperes térítés nélkül jusson hozzá a képzési díjhoz, hanem annak érdekében, hogy tervezhetően megköthesse a képzési szerződések teljesítéséhez szükséges

alvállalkozói szerződéseket. Utalt arra, hogy a tananyagok, az oktatáshoz szükséges helyiségek biztosítása, az oktatókkal kötendő szerződések költségekkel járnak, a teljesítéshez szükséges megállapodások megkötésénél figyelembe kell venni a résztvevők számát is. Álláspontja szerint a perbeli kikötés hasonló az utazási szerződések esetén alkalmazott, elállási jog kizáráshoz. Amiatt is vitatta a kikötés tisztességtelenségét, mert a hallgató részére biztosított volt a felmondási jog a képzés megkezdését megelőző 10 munkanappal.

Az elsőfokú bíróság a 2013. május 7-én kelt 22.G.42.254/2012/10. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 599.990,- Ft-ot és ezen összeg után 2011. június 30-ától a teljesítésig terjedő időre járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatot, továbbá 50.000,- Ft perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizesse meg az államnak, külön felhívásra a le nem rótt 36.000,- Ft eljárási illetéket.

Határozata indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a kereset alapos volt. A Ptk. 209. § (1), (3) bekezdéseire, a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének e) pontjára, a Ptk. 209/A. § (2) bekezdésére, 685. § d), e) pontjaira és az Fktv. 20. § (2) bekezdésére hivatkozással leszögezte, hogy a felek között fogyasztói szerződés jött létre, amelynek megkötéséhez az alperes általános szerződési feltételeket alkalmazott. A felek közti felnőttképzési szerződésnek a résztvevő általi felmondásra vonatkozó rendelkezését - további vizsgálat nélkül - a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének e) pontja alapján találta tisztességtelennek az elsőfokú bíróság, mivel kizárta, hogy a résztvevő felmondásával való megszüntetés esetén visszakövetelje a fogyasztó az ellenszolgáltatás nélkül teljesített szolgáltatását. A perbeli kikötés értelmében ugyanis a képzés indulása előtt legkésőbb 10 munkanappal történt felmondás esetében nem járt vissza a befizetett díj, míg későbbi időpontban történt felmondás esetében a teljes képzési díj megfizetésére köteles volt a résztvevő; azaz - a főszabályként szóló előírás szerint - egyösszegű befizetéssel kiegyenlített képzési díjat nem kapta vissza a szerződés megkötését követően a fogyasztó.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 209. § (2) bekezdése szerinti mérlegelés alapján, a szerződés egyéb rendelkezéseivel való összevetés alapján ugyancsak megállapította a perbeli kikötés tisztességtelenségét, mivel az alperes - a jóhiszeműség és tisztesség elvének betartásával - köteles lett volna felhívni a felperes figyelmét a befizetett képzési díj összegét meghaladó gyakorlati képzés költségére, a szerződés azon rendelkezése ellenére, amely 800 óra külső gyakorlatról, annak egyéni szervezéséről és arról is szólt, hogy annak díja nem része a képzés árának. Az ennek megfelelő alperesi tájékoztatás hiányában a felperes nem került megfelelő döntési helyzetbe a szerződéskötéskor.

Az alperes védekezésével kapcsolatban rámutatott az elsőfokú bíróság arra is, hogy nem volt irányadó és alkalmazható a perbeli esetben az utazási szerződésekkel kapcsolatos szabályozás. Külön jogszabályi előírás hiányában nem volt kiköthető bánatpénzként a - 17 hónapos szolgáltatásra vonatkozó - képzési díj egésze.

A megszünt szerződés képzési díjának visszafizetése iránti kereset tekintetében a Ptk. 319. § (1), (2) bekezdéseire, 320. § (1) bekezdésére, 321. § (1) bekezdésére

hivatkozással rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés általános szerződési feltételei között nem elállásról, hanem felmondásról rendelkeztek a felek, azonban tisztességtelen feltételhez kötötték a résztvevő számára biztosított felmondási jogot. Annak tényére figyelemmel, hogy a képzés indulása előtt nem közölt a felperes írásbeli felmondást az alperessel, illetőleg hogy az első konzultáción részt vett, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes felmondásával a jövőre nézve szűnt meg a felek közti képzési szerződés a Ptk. 319. § (2) bekezdése alapján. Megállapította továbbá azt is, hogy az alperes megfelelő ellenszolgáltatásának hiányában visszajár a felperes részére az általa teljesített pénzbeli szolgáltatás.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan - tartalma szerint - a képzési díj fele részére történő leszállítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a perbeli kikötés nem minősült tisztességtelennek, ugyanis a szerződés résztvevő általi lemondásának szabályozása nem azért került a szerződésbe, hogy az alperes teljesítés nélkül jusson hozzá a képzési díjhoz, hanem annak érdekében, hogy a szerződött képzések betartása érdekében, tervezhetően megköthesse az alvállalkozói szerződéseket. Hangsúlyozta, hogy a képzés előkészületeihez szükséges megállapodások megkötése költségekkel járt. Állította továbbá, hogy a tanfolyam tényleges megkezdésekor a befizetett képzési díj jelentős részét ennek megfelelően már elköltötte. Arra figyelemmel sem tisztességtelen a perbeli kikötés, hogy a hallgató részére a képzés megkezdését megelőző 10 munkanappal biztosított volt a felmondás joga.

Álláspontja szerint megalapozatlanul és az alperesre nézve méltánytalanul állapította meg az elsőfokú bíróság a kikötés tisztességtelenségét, és azt is, hogy ellenszolgáltatás hiányában visszajár a felperes szolgáltatása; tévedett, amikor a Ptk. 319. § (2) bekezdése ellenére nem vette figyelembe, hogy a szerződés megszűnéséig volt ellenszolgáltatás az alperes részéről. A képzés előkészítése során kiadást és szervezési feladatot kellett elvégeznie, a felperessel számolva ráfordítással járó szervezési feladatokat látott el, a befizetett képzési díjból kiadásai, terembérlet, oktatói díj és képzési eszközök költsége merült fel. Az első konzultációt is biztosította a felperes részére. Mindezek azonban ellentételezés nélkül maradtak az ítéleti döntés eredményeként; a felperes érdekében végzett alperesi teljesítés miatt nem maradt ellenszolgáltatás nélkül a teljes képzési díj.

Álláspontja szerint továbbá a szerződéses rendelkezés tisztességtelensége esetén is megilleti kárátalányként, bánatpénzként a képzési díj egy része, ami nem jár vissza a felmondást közlő felperesnek.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, érdemben annak helytálló indokaira tekintettel.

A fellebbezéssel kapcsolatban megjegyezte, hogy abban új - az elsőfokú eljárásban elő nem adott - hivatkozás a kárátalánnyal kapcsolatos érvelés. Rámutatott, hogy másodlagos fellebbezési kérelmét az alperes tételesen, összegezően nem határozta meg.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és érdemben helytálló jogi következtetéssel marasztalta az alperest - az ellenszolgáltatás nélkül maradt - képzési díj teljes összegének visszafizetésében.

A másodfokú bíróság elsőként azt rögzíti, hogy a fellebbezési kérelem, ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül észlelnie kellett azt a körülményt, hogy ugyan az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint valamennyi kereseti kérelmet vizsgált és elbírált a Pp. 213. § (1) bekezdésének megfelelően, azaz mind a szerződéses feltétel tisztességtelenségen alapuló érvénytelenségével kapcsolatos, mind pedig a képzési díj visszafizetése iránt kereseti kérelmeket, azonban elmulasztotta feltüntetni valamennyi döntését ítéletének rendelkező részében. A tisztességtelennek talált szerződéses feltétel érvénytelenségének megállapítása a Ptk. 239/A. § (1) bekezdése szerint a rendelkező részben elmaradt, annak ellenére, hogy az elsőfokú határozat indokolási részében foglaltak szerint a Fővárosi Törvényszék - a rendelkezésre álló okiratok tartalmának és a meghallgatott tanúk vallomásának - értékelésével a kereset szerint megállapította a perbeli szerződéses feltétel tisztességtelenségét, a Ptk. 209. § (3) bekezdése és Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének e) pontja alapján, továbbá a Ptk. 209. § (2) bekezdése szerint is; illetőleg a pénzbeli marasztalás iránti keresetnek a Ptk. 319. § (2) bekezdése alapján adott helyt.

A Fővárosi Ítéltábla szem előtt tartotta az egységes bírói gyakorlatot (BH 1978/217), és megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék döntése az ítéletének indokolásából kitűnik, kétséget kizáróan megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az érvénytelenségi keresetet is elbírált, érdemi határozata erre is kiterjedt, ezért nem volt akadálya az érdemi másodfokú felülbírálatnak.

A fellebbezéssel kapcsolatban a másodfokú bíróság leszögezi, hogy a felperes keresetében támadott szerződéses kikötés tisztességtelenségét a Fővárosi Törvényszék kétféle módon, két - önálló és egyenként is megalapozott - jogszabályi rendelkezés alapján is megállapította. Egyrészt a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének e) pontja alapján, másfelől a Ptk. 209. § (2) bekezdése szerinti mérlegeléssel is.

A Ptk. ugyanis a tisztességtelenség megállapításának két módját ismeri, egyrészt a bíróság mérlegelésére bízta azt, másrészt a Kormányrendelet az, ami a tisztességtelennek minősülő feltételeket nevesíti a Ptk. 209. § (3) bekezdésében foglalt külön jogszabályként.

A bírói mérlegelés alapján elbírálandó esetekben kell figyelemmel lenni a szerződésekre vonatkozó diszpozitív szabályokra, amelyek a szerződő felek egyensúlyára, a szerződési kockázatok, jogok és kötelezettségek kiegyensúlyozott elosztásának elveire épülnek; a bíróságnak a Ptk. 209. § (2) bekezdése szerinti mérlegelése során - a jóhiszeműség és a tisztesség objektív kötelmi jogi kategóriájának mércéjén keresztül, a szerződés megkötésére vezető körülményeknek, a kikötött szolgáltatás természetének, az érintett feltételnek más szerződéses feltételekkel való kapcsolatának vizsgálatával - abban kell állást

foglalnia és azt megállapítania, hogy az adott esetben a szerződési feltétel támasztója a másik fél hátrányára egyoldalúan és indokolatlanul előidézett-e egyenlőtlenséget a szerződéses jogokban és kötelezettségekben.

A jogalkotó ugyanakkor - a tisztességtelenségnek a jóhiszeműség és a tisztesség követelményrendszerén keresztül történő megállapítása mellett, kizárva a bírói mérlegelést - meghatározott olyan konkrét feltételeket is, amelyek a fogyasztói szerződésben tisztességtelenségnek minősülnek. A Kormányrendelet az a jogszabály - amely a Ptk. 209. § (3) bekezdésében megjelölt külön jogszabályként - olyan szerződési feltételeket nevesít, amelyek minden esetben tisztességtelenségnek minősülnek (1. §), ezen kívül felsorol olyan szerződési feltételeket is, amelyek nem feltétlenül, hanem az ellenkező bizonyításáig minősülnek tisztességtelenségnek (2. §). Ez azt is jelenti, hogy a Kormányrendelet 1. §-ával felsorolt okok valamelyike miatt tisztességtelenségnek minősülő kikötés esetén nem szükséges vizsgálni a Ptk. 209. § (2) bekezdésében felsorolt további körülményeket, a 2. § alá tartozó esetben pedig a feltételt támasztó félre hárul annak bizonyítása, hogy a kikötés nem esik a Ptk. 209. § (1) bekezdésének hatálya alá.

A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének e) pontjában foglalt rendelkezés szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelenségnek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely kizárja, hogy a fogyasztó a szerződés megszűnésekor visszakövetelje a már teljesített, ellenszolgáltatás nélküli szolgáltatását, ide nem értve, ha a szerződés megszűnésére szerződésszegés következtében kerül sor.

A másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes a fellebbezésében nem fejtett ki érvelést ebben a körben, nem tett - kellő jogi és ténybeli indokolással szülő - nyilatkozatot a Kormányrendeletnek az elsőfokú bíróság által figyelembe vett - az ellenkező bizonyításával meg nem dönthető - rendelkezésével kapcsolatban; lényegében a Ptk. 209. § (2) bekezdése szerinti - bírói mérlegelésen alapuló - tisztességtelenség megállapítását támadta az általa felsorakoztatott érvekkel, a képzés megszervezésével kapcsolatban felmerülő költségeivel kapcsolatban.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával a perbeli kikötés tisztességtelensége tekintetében, amelyet nem kíván megismételni.

Osztotta az elsőfokú ítélet indokolását a képzési díj visszafizetése iránti kereset vonatkozásában is, megalapozott és helytálló az elsőfokú ítélet következtetése abban is, hogy az ellenszolgáltatás nélkül maradt felperesi szolgáltatást az alperes teljes egészében visszafizetni köteles.

A fellebbezéssel kapcsolatban csupán arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy nem volt olyan, a felek közti felnőttképzési szerződésnek megfelelő, érdemben vizsgálható szolgáltatás, képzés az alperes részéről, amely felvethette volna - akár részben - a képzési díj ellenében nyújtott alperesi teljesítés tényét. Az alperes nem bizonyította, hogy a felek közti felnőttképzési szerződés tárgyát képező szolgáltatást, annak érdemére tartozó teljesítést, képzést nyújtott a felperes részére. Sem jogszabályi, sem ténybeli alapja nem volt a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítésének, a visszafizetési kötelezettség mérséklésének.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, a rendelkező részben foglalt kiegészítéssel az érvénytelenség megállapítása iránti kereset tekintetében.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperest a jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú ügyvédi munkadíjának megfizetésére, annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései szerint mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2014. év június hó 19. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő